Az Alkotmánybíróság döntésének tájékoztató jelleggel közzétett, nem hivatalos szövege. A hivatalos közzétételre a Magyar Közlönyben, illetve az Alkotmánybíróság Határozatai című hivatalos lapban kerül sor.

IV/31/2018.

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Kúria Bfv.III.914/2017/11. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló indítványt visszautasítja.

I n d o k o l á s

[1] 1. Az indítványozó az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján alkotmányjogi panasszal fordult az Alkotmánybírósághoz.

[2] Beadványában előadta, hogy a Kúria Bfv.III.914/2017/11. számú végzését ellentétesnek tartja az Alaptörvény II. cikkében, III. cikk (1) bekezdésében, valamint XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdésében foglalt rendelkezésekkel, ezért kérte, hogy az Alkotmánybíróság a bírósági döntést semmisítse meg.

[3] A Kúria végzésének alapjául szolgáló bírósági eljárás az alábbiak szerint foglalható össze.

[4] Az indítványozót a Nógrád Megyei Bíróság a 2006. november 22-én kihirdetett B.225/2005/45. számú ítéletében bűnösnek mondta ki egy rendbeli, különös kegyetlenséggel elkövetett emberölés bűntettében [a Büntető Törvénykönyvről szóló 1978. évi IV. törvény (a továbbiakban: régi Btk.) 166.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés *d)* pont] és lőszerrel visszaélés bűntettében [régi Btk. 263/A. § (1) bekezdés *a)* pont], ezért – halmazati büntetésül – életfogytig tartó szabadságvesztés büntetésre ítélte azzal, hogy a régi Btk. 47/A. §-a alapján kizárta a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségéből. A másodfokon eljáró Fővárosi Ítélőtábla 2007. június 28.-án kelt 2.Bf.48/2007/12. számú ítéletében az elsőfokú ítéletet megváltoztatta, az indítványozó cselekményét aljas indokból elkövetettként is minősítette [régi Btk. 166. § (2) bekezdés *c)* pont]. Egyebekben a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéltet helybenhagyta. A Legfelsőbb Bíróság 2008. február 14-én kelt Bfv.II.770/2007/6.

számú végzésével, az indítványozó és jogi képviselője által előterjesztett felülvizsgálati indítványokat elbírálva az elsőfokú és a másodfokú ítéletet hatályában fenntartotta.

[5] Az indítványozó ezt követően, 2014. október 28-án a jogerős bírósági döntéssel szemben az Emberi Jogok Európai Bíróságához (a továbbiakban: EJEB) fordult. Az EJEB 2016. október 4-én kihirdetett és 2017. március 6-án véglegessé vált *T. P. és A. T. kontra Magyarország* (37871/14, 73986/14) határozatában megállapította, hogy az indítványozó esetében megvalósult az Emberi Jogok Európai Egyezménye (a továbbiakban: Egyezmény) 3. cikkének a sérelme.

[6] A Legfőbb Ügyészség, valamint az indítványozó és védője által ezt követően előterjesztett felülvizsgálati indítványokat elbírálva a Kúria 2017. szeptember 19-én kelt Bfv.III.914/2017/11. számú végzésével az elsőfokú és a másodfokú ítéletet hatályában fenntartotta.

[7] A Kúria végzésének indokolásában hangsúlyozta, hogy az EJEB ítélet „kiváltotta kötelező felülvizsgálatban kizárólag a konkrét ügyben a konkrét bírósági ítéleteket, azok rendelkezéseit vizsgálja, vizsgálhatja felül. Ekként a Btk. és a Be. (értsd: a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény, a továbbiakban: régi Be.) rendelkezéseinek a perbíróság általi alkalmazását, azt, hogy ennek során történt-e az Egyezmény megsértése vagy sem. A Kúria nem végez, nem végezhet normakontrollt és nem alkothat jogot. Az EJEB ítélete jelen esetben ténylegesen nem a perbíróság ítéleteit tartotta sérelmesnek, hanem az új végrehajtási szabályokat (a kötelező kegyelemi eljárást), amelyek egyébként a korábbi esetjoggal nem ütköztek, az abban foglaltakat figyelembe véve kerültek megalkotásra (lásd Törköly, illetve Magyar kontra Magyarország ügy).” (Kúria végzése, Indokolás [79]-[81])

[8] Az indítványozó alkotmányjogi panaszában ez utóbbi kúriai végzés alaptörvény-ellenességét állította, és azzal kapcsolatos indokait indítványában és annak utóbb előterjesztett kiegészítéseiben részletesen kifejtette. Az alaptörvény-ellenesség elsődleges indokaként az indítványozó előadta, hogy az EJEB által megállapított jogsérelem az Alaptörvény III. cikk (1) bekezdése vonatkozásában is alapot ad jogsértés megállapítására. Mivel pedig az egyezménysértés következményeit a Kúria a kifogásolt határozatában nem vonta le, az Alaptörvény III. cikk (1) bekezdésének a megsértése nem csupán megvalósult, hanem tartósan fennáll.

[9] Az Alaptörvény II. cikkével összefüggésben az indítványozó az alaptörvény-ellenesség indokaként mindössze a 144/2008. (XI. 26.) AB határozatra hivatkozott.

[10] Utalt az indítványozó arra, hogy az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában, 1950. november 4-én kelt Egyezmény és az ahhoz tartozó nyolc kiegészítő jegyzőkönyv kihirdetéséről szóló 1993. évi XXXI. törvénnyel az Országgyűlés kihirdette az Egyezményt, amelynek rendelkezései így közvetlenül alkalmazandók. A hazai bíróságoknak ezért jogalkalmazó tevékenységük során figyelembe kell venniük az Egyezmény előírásait és az EJEB gyakorlatát egyaránt.

Hivatkozott ennek kapcsán a 6/2014. (II. 26.) AB határozatra, amely szerint az Alaptörvény Q) cikk (2) bekezdése azt a kötelezettséget rója az államra, hogy nemzetközi jogi kötelezettségeinek teljesítése érdekében biztosítsa a nemzetközi jog és a magyar jog összhangját.

[11] Utalt az indítványozó az EJEB főbb megállapításaira, és felhívta az EJEB több kapcsolódó döntését, így különösen a *Kafkaris kontra Ciprus* (21906/04, 2008. február 12.), *Harakchiev és Tolumov kontra Bulgária* (15018/11, 61199/12, 2014. október 8.), a *Bodein kontra Franciaország* (400410, 2014. november 13.), *Vinter és mások kontra Egyesült Királyság* ([GC] 66069/09, 130/10, 3896/10, 2013. július 9.), a *Magyar László kontra Magyarország* (73593/10, 2014. október 13.) valamint a *Murray kontra Hollandia* ([GC] 10511/10, 2016. április 26.) ügyekben hozott döntéseket. Hangsúlyozta, hogy ezen megállapításokra az EJEB az indítványozó által kezdeményezett ügyben hozott határozatában is hivatkozott.

[12] Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdésének a megsértését az indítványozó azért tartotta megállapíthatónak, mert az ellene folytatott büntetőeljárásban az EJEB döntését követően sem született egyezménysértést már nem magában rejtő határozat. Megítélése szerint a Kúriának törvényi kötelezettsége volt, hogy az EJEB által kimondott embertelen és megalázó büntetésből fakadó alapjogsérelmet esetében megszüntesse. Ezen kötelezettségét azonban a Kúria nem teljesítette. Ennek következtében pedig a Kúria kifogásolt határozata az indítványozó tisztességes eljáráshoz és jogorvoslathoz való jogainak a sérelmét idézte elő. Az indítványozó álláspontja szerint az akkor hatályos büntetőeljárási törvény a régi Be. 427. § (3) bekezdése és 428. § (4) bekezdése értelmében a Kúria csak abban dönthetett volna, hogy maga hozza meg az Egyezménynek megfelelő határozatot vagy elrendeli az eljárás megismétlését.

[13] Kifejtette továbbá az indítványozó azon álláspontját is, hogy a 3/2015. Büntető jogegységi határozat (a továbbiakban: BJE), amelyet a Kúria az eljárásban irányadónak tekintett, nem áll összhangban az EJEB által lefektetett követelményrendszerrel. Utalt rá, hogy a BJE egyik érve, hogy a jogalkotó a büntetések, az intézkedések, egyes kényszerintézkedések és a szabálysértési elzárás végrehajtásáról szóló 2013. évi CCXL. törvény (a továbbiakban: Bv. tv.) rendelkezései közé beiktatta a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségéből kizárt életfogytig tartó szabadságvesztésre ítéltek kötelező kegyelmi eljárását. Az EJEB ugyanakkor az indítványozó ügyében hozott döntésében éppen ezen rendelkezésekkel kapcsolatosan fogalmazta meg aggályait és látta indokoltnak az egyezménysértés megállapítását.

[14] Az indítványozó szerint ezért a BJE határozatot a Kúriának a felülvizsgálati eljárásban figyelmen kívül kellett volna hagyni. Szintén figyelmen kívül kellett volna hagynia a Kúriának a Legfőbb Ügyészség felülvizsgálati indítványát, mivel azt az indítványozó terhére a régi Be. 418. § (1) bekezdésével ellentétesen terjesztették elő.

[15] Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdésének a megsértését tehát az indítványozó azért tekintette megállapíthatónak, mert a jogerős bírósági határozat egyezmény- és alaptörvény-ellenességét a Kúria nem szüntette meg, ezáltal megfosztotta őt a tényleges jogorvoslás lehetőségétől. Ezen felül a Kúria a végzésében olyan jogszabályi rendelkezésekre hivatkozott, amelyeket az EJEB a vizsgálata során az Egyezmény rendelkezéseivel ellentétesnek minősített.

[16] A kúriai határozat alaptörvény-ellenességét az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése alapján az indítványozó azon az alapon is megállapíthatónak tartotta, hogy a döntéshozatalban két olyan bíró is részt vett, akik a BJE-t megalkotó jogegységi tanácsnak is a tagjai voltak. Pártatlanságukat érintően emiatt az indítványozó szerint kétség merül fel.

[17] Mindezek mellett részletesen kifejtette az indítványozó, hogy az ellene folyt büntetőeljárásban történt bizonyítással kapcsolatosan milyen kifogásai, aggályai vannak, miért tartja a terhére figyelembe vett bizonyítékok törvényességét, hitelességét, felhasználhatóságát megkérdőjelezhetőnek.

[18] Végül kifejtette az indítványozó, hogy ugyan nem jogosult arra, hogy a régi Btk. 47/A. §-a, valamint a Bv. tv. 46/A.-46/H. §-ai alkotmányossági vizsgálatát kezdeményezze, de indokoltnak tartja, hogy azt az Alkotmánybíróság hivatalból eljárva elvégezze.

[19] 2. Az Alkotmánybíróságnak az Abtv. 56. §-a alapján mindenekelőtt azt kellett megvizsgálnia, hogy az alkotmányjogi panasz a befogadhatóság törvényi feltételeinek eleget tesz-e. A befogadás visszautasítása esetén az Alkotmánybíróság rövidített indokolással ellátott végzést hoz, amelyben megjelöli a visszautasítás indokát [Abtv. 56. § (3) bekezdés].

[20] A befogadhatóság feltételeit vizsgálva az Alkotmánybíróság arra a következtetésre jutott, hogy az indítvány az alábbiak szerint nem volt befogadható.

[21] 2.1. Az Abtv. 27. §-a szerint az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés *d)* pontja alapján az alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti és az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.

[22] A jelen indítvány alapjául szolgáló eljárásban a Kúria Bfv.III.914/2017/11. számú végzése az Abtv. 27. § (1) bekezdése értelmében a bírósági eljárást befejező, így alkotmányjogi panasszal támadható döntésnek minősül. Megállapította az Alkotmánybíróság azt is, hogy az indítványozó az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló ügyben terhelt volt, így jogosultnak és érintettnek tekinthető. Az indítványozó továbbá a rendelkezésére álló jogorvoslati lehetőségeket kimerítette.

[23] 2.2. Az Abtv. 30. § (1) bekezdése értelmében az Abtv. 27. § (1) bekezdés szerinti alkotmányjogi panaszt a sérelmezett döntés kézbesítésétől számított hatvan napon

belül lehet benyújtani az ügyben első fokon eljárt bírósághoz címezve. Jelen ügyben a bírósági iratok tanúsága szerint a Kúria kifogásolt végzését 2017. november 3-án kézbesítették a büntetés-végrehajtási intézetbe, ahol az indítványozó azt 2017. november 6-án vette át. Az alkotmányjogi panaszt 2017. december 21-én adták postára. Az Alkotmánybíróság mindezek alapján megállapította, hogy az alkotmányjogi panasz határidőben érkezett.

[24] 2.3. Az Alkotmánybíróság a továbbiakban azt vizsgálta, hogy az indítványozó panasza eleget tett-e az Abtv. 52. § (1), illetve (1b) bekezdésben foglalt, a határozott kérelemre vonatkozó követelményeknek. Ezen vizsgálat eredményeként az Alkotmánybíróság megállapította, hogy a határozott kérelem körében támasztható feltételeket az indítvány csak részben teljesítette.

[25] Az indítványozó beadványában megjelölte az Alkotmánybíróság hatáskörét megalapozó törvényi rendelkezést [Abtv. 27. § (1) bekezdés], továbbá felhívta az Alaptörvény sérülni vélt rendelkezéseit [Alaptörvény II. cikkében, III. cikk (1) bekezdésében, valamint XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdésében]. Megjelölte az Alkotmánybíróság által vizsgálandó konkrét bírósági határozatot, továbbá kifejezett kérelmet fogalmazott meg a megsemmisítésére.

[26] Az Abtv. 52. § (1b) bekezdés értelmében az indítvány mindezeken felül abban az esetben tekinthető határozottnak és fogadható be, ha megjelöli az eljárás megindításának indokait és az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének lényegét [b) pont]; továbbá indokolást tartalmaz arra nézve is, hogy a sérelmezett jogszabályi rendelkezés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezéseivel [e) pont]. Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint ilyen indokolás hiányában az indítvány nem alkalmas az érdemi elbírálásra {3075/2016. (IV. 18.) AB határozat, Indokolás [19]; 3231/2016. (XI. 18.) AB határozat, Indokolás [26]}. Az Alkotmánybíróság úgy ítélte meg, hogy ezen feltételeket az indítvány csak részben teljesítette. Az Alaptörvény indítványban felhívott rendelkezései köréből ugyanis az indítványozó nem adott elő alkotmányjogilag értékelhető, releváns indokolást az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdését érintően. Ezen alaptörvényi rendelkezések sérelmét az indítványozó egyéb sérelmeihez kapcsolódóan jelölte meg. Konkrét indokok és önálló, részletes okfejtés hiányában ezen indítványi elemek érdemi vizsgálatának nem volt helye.

[27] 3. Az Abtv. 56. § (2) bekezdése alapján a befogadhatóságról dönteni jogosult tanács mérlegelési jogkörében vizsgálja továbbá az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának törvényben előírt tartalmi feltételeit, különösen az érintettséget, a jogorvoslat kimerítését, valamint az Abtv. 29-31. § szerinti tartalmi követelményeket. Ezeket a feltételeket vizsgálva az Alkotmánybíróság az alábbi következtetésekre jutott.

[28] 3.1. Az indítvány eleget tesz az Abtv. 27. § (1) bekezdéséből fakadó kritériumoknak, mivel az indítványozó a rendelkezésére álló jogorvoslati lehetőségeket kimerítette. Az indítványozó továbbá az alkotmányjogi panasz előterjesztésére jogosultnak tekinthető, és figyelemmel arra, hogy a megsemmisíteni kért bírósági határozatok az indítványozó ellen folyt büntetőeljárásban születtek, nyilvánvalóan érintett is.

[29] 3.2. Az Abtv. 29. §-a a befogadhatóság feltételeként határozza meg, hogy az – egyéb törvényi feltételeknek megfelelő – alkotmányjogi panasz a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességet vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést vessen fel. E két feltétel alternatív jellegű, így az egyik fennállása önmagában is megalapozza az Alkotmánybíróság érdemi eljárását {21/2016. (XI. 30.) AB határozat, Indokolás [20], 34/2013. (XI. 22.) AB határozat, Indokolás [18]}. A feltételek meglétének vizsgálata az Alkotmánybíróság mérlegelési jogkörébe tartozik.

[30] 3.2.1. Az Abtv. 29. §-ában írt egyik feltétel, hogy az alkotmányjogi panasz alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést vessen fel. Ezzel kapcsolatban az Alkotmánybíróság emlékeztet arra, hogy 2026. szeptember 29-én kelt 8/2026. (X. 8.) AB határozatában (a továbbiakban: Abh.) vizsgálta a tényleges életfogytig tartó szabadságvesztés és az Alaptörvény II. cikkének, valamint III. cikk (1) bekezdésének az összefüggéseit. Döntésében megállapította: az indítványozó büntetésének alaptörvény-ellenessége a konkrét esetben abból fakadt, hogy „a jogalkotó nem az Alaptörvény II. cikkével és III. cikk (1) bekezdésével összhangban szabályozta a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségéből kizárt életfogytig tartó szabadságvesztésre ítéltek kötelező kegyelmi eljárását a Bv. tv. 46/A.–46/H. §-aiban.” (Indokolás [137]) „A Bv. tv. 46/A.–46/H. §-ai azért nem képesek garantálni az Alaptörvény II. cikkében foglalt alapjog és III. cikk (1) bekezdésében foglalt tilalom érvényesülését, mert a kegyelemről a döntést a köztársasági elnök hozza meg, és azért sem, mert azt olyan szabályozás alapján teszi, amely nélkülözi a jogintézmény alkotmányos működése során elvárható garanciákat. Az Alkotmánybíróság erre figyelemmel megállapította, hogy a Bv. tv. 46/A.–46/H. §-ai az Alaptörvény II. cikkébe és III. cikk (1) bekezdésébe ütköző módon alaptörvény-ellenesek, ezért azokat […] megsemmisítette.” (Indokolás [140]–[141])

[31] Tekintettel arra, hogy az indítványozó a vele szemben kiszabott tényleges életfogytig tartó szabadságvesztés alaptörvény-ellenességét az Alaptörvény II. cikke és III. cikk (1) bekezdése alapján kérte megvizsgálni, az Alkotmánybíróság úgy ítélte meg, hogy jelen alkotmányjogi panasz az Abh.-ban foglaltakhoz képest nem vet fel olyan új, alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést, amely a panasz befogadását és érdemi elbírálását indokolná.

[32] 3.2.2. A befogadás másik alternatív feltétele, hogy a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség álljon fenn.

[33] Ezen feltétel vizsgálata körében emlékeztet rá az Alkotmánybíróság, hogy következetes gyakorlata szerint az Abtv. 27. §-a szerinti alkotmányjogi panasz az Alaptörvény 28. cikkének érvényesülését szolgáló jogintézmény {3/2015. (II. 2.) AB határozat, Indokolás [18]; megerősítve: 3285/2017. (XI. 14.) AB határozat, Indokolás [38]}. Az említett alaptörvényi rendelkezés szerint a bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. Az Alkotmánybíróság rögzíti, hogy az Alaptörvény 28. cikke alapján a bíróságokat terhelő értelmezési kötelezettség nyilvánvalóan kizárólag az alkalmazott rendelkezés engedte értelmezési mozgástér keretein belül áll fenn, azon túl nem terjeszkedhet. Mindez jelen ügyre vonatkoztatva azt is jelenti, hogy az alapügyben eljárt bíróságok – az irányadó jogszabályok alapján – arról hozhattak döntést, hogy az ítélet meghozatalának pillanatában indokolt-e az indítványozó terhére az életfogytig tartó szabadságvesztés büntetés kiszabása mellett a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének a kizárása is.

[34] Az Alkotmánybíróság e körben utal arra, hogy tényleges életfogytig tartó szabadságvesztés kiszabása esetén – az elkövető társadalomra veszélyességének fokát hangsúlyozottan figyelembe véve – a bíróság a társadalom védelme érdekében az elkövető társadalomból való végleges kirekesztését, végleges elszigetelését tartja szükségesnek. [lásd például: BH 2004.265.] A bíróságnak ez az értékelése nyilvánvalóan a büntetőjogi felelősségről és annak jogkövetkezményeiről szóló döntés időpontjában fennálló körülmények mérlegelésén alapul. Az így alkalmazott szankció felülvizsgálatára, annak lefolytatására azonban a büntetőügy érdemében eljárt bíróságnak semmilyen befolyása nem volt, arra a bíróságok döntése az irányadó jogszabályi rendelkezésekből fakadóan nem hatott ki.

[35] Az Alkotmánybíróság ebben az összefüggésben is figyelemmel volt továbbá az Abh.-ra, mivel a jelen ügy indítványozója a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességet azonos összefüggésben állította. Hivatkozott döntésében rámutatott az Alkotmánybíróság, hogy az irányadó jogszabályi környezet alapján a Kúria az indítványozó tényleges életfogytig tartó szabadságvesztéséről nem tudott más tartalmú döntést hozni, vagyis nem a bírósági jogértelmezés és jogalkalmazás vezetett az alaptörvény-ellenességhez. (Indokolás [138])

[36] Az indítványozó oldalán – csakúgy, mint valamennyi tényleges életfogytiglani szabadságvesztést töltő elítélt esetében – a jogsérelem a hatályos szabályozás alaptörvény-ellenességéből fakad. Az Abh. jövőbeli hatályú megsemmisítő rendelkezésével az Alkotmánybíróság épp ennek az orvoslására hívta fel a jogalkotót. Az új szabályozás a jelen indítványozó számára is jogorvoslást eredményez, amely rá nézve akkor fog realizálódni, amikor az alapján a felülvizsgálatra vele szemben megnyílik a lehetőség.

[37] Ezen megállapításai nyomán az Alkotmánybíróság a jelen ügyben arra a megállapításra jutott, hogy a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételye nem merül fel.

[38] 4. A fentiekre figyelemmel az Alkotmánybíróság az indítvány vizsgálata alapján arra a megállapításra jutott, hogy az nem felel meg az alkotmányjogi panaszok befogadhatóságával szemben támasztott követelményeknek, és az alkotmányjogi panasz befogadását – az Abtv. 56. § (1)–(3) bekezdései alapján eljárva – az Ügyrend 30. § (2) bekezdés *a)* és *h)* pontja alapján visszautasította.

Budapest, 2026. november 3.

Dr. Schanda Balázs s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Czine Ágnes s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Hörcherné dr. Marosi Ildikó s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Sonnevend Pál s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Varga Réka s. k.,
alkotmánybíró